

Господи помилуй! — и слисаната жена се прекръсти. Приближи насълзена към нея.

Девојката полека се изправи, съвсемъ бѣла.

Остави на страна взмото си. Високото ѝ чело се сбърчи въ страшна, упорита мисль.

Изведнѣжъ тя разбра всичко.

Коварството и лицемѣрието на Борила, чудното му държане напоследѣкъ, отдалечаването на Радула...

Кжсъ и зълъ смѣхъ се изтрѣгна отъ устнитѣ ѝ. Тя сви юруци. И изведнѣжъ сърдцето ѝ се пречупи, сякашъ пронизано отъ непоносима болка. Изстена, закри очи съ едната си рѣка, съ другата подири подпора. Намѣри преданото рамо на Дафина, облегна се на него, скри лице въ прегръдкитѣ на върнатата жена, разтърсена отъ глухи хълцания.

Почувствува се самотна и изоставена. Кой щѣше да се застъпи за нея, сирачето, обградено отъ чужди и бездушни люде. Тя усѣти веднага колко тежка и жестока ще бѣде борбата, колко непоколебимъ ще бѣде Борилъ и колко непосилно нейното противене.

И горещъ копнежъ я устреми цѣла къмъ Радула. Тя трѣбваше да го види, да говори съ него, на всѣка цена. Ала какъ? По кого да му прати веднага вестъ? Валентинъ! Той бѣ латинецъ и сега щѣше да получи вече свобода. Тя дигна лице, впи очи въ Дафина, която я гледаше пълна съ почуда.

— Дафино, веднага ми намѣри Валентинъ! Ще пратя вестъ по него!

Изведнѣжъ старата се сепна, подири въ джоба на широката си надиплена пола.

— Преди да науча за латинитѣ, той ме пресрещна на двора и ми зарѣча да ти предамъ веднага това писмо. Залисахъ се съ тия работи!

Мария грабна свитѣка, разкжса печата.

Писмо отъ Иоанъ-Асенъ!

Дълго очакваното!

Най-сетне!

Тя хвърли трескаво взоръ върху редоветѣ. Той бѣ